

на нашъ врагъ, азъ не съмъ изобразилъ тѣжъ голѣминѣ и тѣжъ хубость за да разбиѣ подирь съ безумно сунѣвѣриѣ мой-атъ трудъ. Азъ ищѣхъ само да оставѣ за себе-си и за хора-та на споменъ образ-атъ на рускы-атъ Князь Свято-славъ.

— Святославъ! рече почюдена Райна.

— Може той да си обърне ум-атъ, и на мѣсто врагъ да ни стане приятель и съюзникъ, и тогы-зи братия-та ти ще исправѣтъ той-зи ликъ въ прѣстоликъ-тѣ палатѣ.

— Дали ще ся сбѣде т'ва, рече Райна, кога-то глѣдаше умыслено на работѣ-тѣ Болановѣ, такво ли веледушиѣ ѣ въ очи-тѣ му, истинно такѣвъ ли чюдень ѣ образ-атъ му?

— Образ-атъ му ѣ чюдень отговори Боланъ, помежду жены-тѣ нѣма втора като тебе, а помежду мѣжикъ-тѣ нѣма другы като него.

Райна ся исчрѣви, очи-тѣ и' ся замрѣжихѣ съ гѣсты клѣпачи, тя ѣле дѣхаше като глѣдаше образ-атъ Святославовъ, распалено бѣше срдце-то и'.

Въ това врѣме Святославъ науми да ся мирѣ съ Българско.

Доиде при него Калокиръ, пратень отъ